

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδὲμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐν δὲ συνοδείῳ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς. Διὰ τὰς πρότας τρεῖς πρότασις ἕκαστος φύλλον λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπιπλέον τοῦ ἀποδοφύλλου, 5 λεπτά ἢ λιγότερα. Προστέλλονται μόνον οἱ ἐγγυηταὶ ψευδώνυμον ἔχοντες διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐγγυητὰς ψευδώνυμον ἔχοντες ἔχοντες διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Ἐπιτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα καταργημένα, δὲν δημοσιεύονται. Ὁ ἐν τῷ παρακείμενῷ ἀριθμῷ σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπιδίδονται εἰς τὴν πρότασιν].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Λαογενὴ Σταυροφόρα (0) μὲ Ὑπερήφανο Γιοσμί· Ἐνθουσιώδη Νεανίαν, Δίκαιον Ἀριστέλλον — ὁ Λαδοναῖος (0) μὲ Καύχημα τῆς Ἡπειρώτου, Παμβώτιδα. — ὁ Ἑλληνικὸς Ὑμνος (0) μὲ Κοιλὰδα τοῦ Ἀλιόμωμον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γ. Σταυρ. (Ἑλαβα) Στέλλαν Ζ. (Ἑλαβα, εὐχαριστῶ) Δροσόλοιστον Ἠὼ (σοῦ ἔστειλα τὸν 20ὸν τόμον) Γ. Π. Γιανν. (αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφονται πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χάρτου τῶν λύσεων, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.) Γοργόφτερον Νίκην (εὐχαριστῶ, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰδῆς ταποτελέσματα) Μασκόπ (τὸ πιστεύω ὅτι δὲν μ' ἐξέγασες, ἀλλὰ γράφε μου κόπου-κόπου αἱ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) Ρήγαν Φεραῖον (ἔστειλα ἐκ νέου ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης εἰμπορεῖς νὰ ἀπο πολλοὺς κατηγορήθη, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ κλοπῆς· εἶνε γνωστὸν ἀνεκδοτὸν καὶ κάποιος θὰ τοῦ τὸ διηγήθη) Ἐρμῆν τοῦ Πραξιέλου (δὲν τὰ εἶπαμεν τόσας φορές; δὲν ἀκούουν!) Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (χαίρω πολὺ διὰ τὰς εὐλικρινεῖς ἐξηγήσεις, ἀλλὰ μὴν ἔχῃς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶσαι κακοτύχως ἀπειναντίας νὰ νομίζῃς ὅτι εἶσαι ὁ πλέον καλότυχος τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρῶτα-πρῶτα σοῦ ἔλαχε γερὸς νοῦς καὶ καλὴ καρδιά· ὅλοι τὰ ἔχουν αὐτά;) Γιοῦλι (ἔστειλα) Σκόρπιον Μενεξέδες, Μωρέαν (δυστυχῶς τὸ ἀπορρίφθην ἢ τοῦ ἰδικόν σου· δὲν γράφεις ἀκόμη καλὰ ποιήματα· νὰ ἐπιμείνῃς ὅμως καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃς) Τρεμοσβύνον Ἀστέρη (ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 1859· παραγγέλαι χωρὶς τὸ ἀντίτιμον δὲν ἐκτελοῦνται, διότι δὲν εὐκαιρῶ νὰ κρατῶ μικροὺς λισμούς) Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν (ἔστειλα ἐκ νέου) Πάντοτε Ἐμπρός, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Αυγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 31 Αυγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δύνανται γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλείται ἐν τῷ Πρακτορίῳ μᾶς εἰς φανίλλους, ὧν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.5]

378. Δεξιγίγροις.

Γνωστὸν Πέρσην βασιλέα Παρευθὲς θὰ φανερώσῃς, Πόλιν μ' ἄλλων βασιλέα Σπαρτιάτην ἀν ἐνώσεως.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐμοῦ τοῦ Προξενίου

379. Στοιχειόγριφοις.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος Ὅχι καὶ μακρὰ τῆς Σύρου Ἄν μ' ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα, Βασιλέα ἐν τῷ ἄμα Θάναστῆς τῆς Ἡπείρου.

Ἐστὴν ὑπὸ Λάμπρου Μ. Στρούζα

380. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Δέλτα, βάλε βῆτα Καὶ θὰ ἰδῆς, ὦ φίλε λῦτα, Ἀπὸ ἕνθος τι ὄρατον Μίαν Μοῦσαν τῶν ἀρχαίων

381. Ἀναγραμματισμός.

Κάτοικος χώρας μακρυνῆς Ἄν ἀναγραμματίσῃς, Τόνομα νῆσου ὀνομαστῆς Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

382. Κενυμμένος καὶ ἀντεστραμμένος Ρόμβος.

- 1.—Ἀκούσατε, φίλοι. 2.—Ὁ ῥήτωρ ἀγορεύει. 3.—Ἵψηλὰ ὄρη τὰ Ἰμαλάια. 4.—Μὴ πᾶσι ραδίως πιστεῦτε. 5.—Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

383. Ἐπιγραφή.

Μ Η Δ Ε Σ Ε Ι Σ Υ Σ Ι Ν Ι Δ Ι Ε Μ Φ Ο Ρ Α Ν Ο Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

384. Ἀκροστιχίς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀθηναῖον στρατηγόν, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐπιθετὸν συνώνυμον τοῦ νέου:

- 1. Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. 2. Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 3. Μέρος τοῦ σκελετοῦ. 4. Ὁ πρῶτος ἀετοπόρος. 5. Ἀρχαῖον ὄνομα Ἑλλήνων. 6. Ἐπιθετὸν.

385. Γρίφος

Εἶδε ... κα οὐδ' ... κα κα θυμὸν ... κα κα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 27 καὶ 28 270. Μενάνδρος (μὲν, Ἄνδρος). — 271. Κόδρος (οἶδρος) Ρόδος. — 272. Χῶμα-σῶμα. — 273. Ἀχιλῆος-ἄχιος.

274. ΒΥΡΩΝ 275. ΣΑΜΟΣ ΑΡΕΤΗ ΑΡΗΣ ΣΤΟΜΑ ΜΗΝ ΙΧΝΟΣ ΟΣ ΗΛΙΟΣ Σ

276. ΟΡΑΤΙΟΣ-ΡΩΜΑΝΙΑ (Ὀρλεάνη, Ρώσσια, Ἀμστελδαμον, Τάβυγτος, Ἰνδία, Οἰδίπους, Σάμος.) — 277. Οἶος φίλος οἶκος ἄριστος. — 278. Ζῆτος ἢ προσφιλέως Διάπλασις (Ζῆ-τὸ ἢ πρὸς φιλί εἰς διὰ πλ-ας εἰς.) 279. Μελανοδοχοῖτον (μέλαν, ὄ, δοχοῖτον.) — 280. Διάπλασις-διέθλασις. — 281. Μῆν-χῆν. — 282. Γελῶν-Γελῶν.

283. Π Δ Α Σ Μ Ο Σ Χ Α Α Ρ Α Χ Θ Ο Σ Π Α Ρ Ν Α Σ Σ Ο Σ 284. Πητὰ (Καλλιόπη, Τλασία.) — 285. ΔΑΝΙΑ-τρα, ἄΑτις, ΝΙνεύ, ἸΟχάστη-ΑΣτυνάξ.) — 286. Δίδασκα καὶ μάθανε τὸ ἄμεινον. — 287. Ὁ λόγος εἶνε ἄγρυπος καὶ ἡ σιωπὴ χροσός, (Ὁλφ γὼ-σὺ, νκί-ῆ-σ' γόρφ-ε-καὶ εἰς ι-ο-πι-γρ' εἰς ος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄινγμα. — Ἐκ τοῦ τρώγοντος ἐξῆλθε τροφή καὶ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ ἐξῆλθε γλυκύτης. — Ὁ λύων βραβεύθησεται. Λύσεις δεκταί ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον. — Ἰσθμὸς Δεομὸς (ἡ διεύθυνσις μου: Antoine Fanis, Port-Said, Egypte). (Γ', 132)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 35 ΦΥΛΛΟΥ [Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305]

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Α. Καλαμάτης, Καλλιόχη Καλλιόχου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἰουλίττα Α. Παναγοπούλου. ΜΥΤΩΝ: Ἀλέκος Α. Περικονάκης (34). ΠΑΤΡΩΝ: Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου (34). ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἰω. Φιλιπποπούλου (34). ΣΥΡΟΥ: Γεώργ. Ν. Παρθιάκης, Γ. Π. Γιαννοκάκης (34).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Κ. Ε. Χριστοφίδης (34), Α. Ανάκας, Ἀθ. Βενιαμίνος (34), Ἐλπίς Βλάσση, Γ. Μοάτσος (34), Γ. Α. Καπατζίης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Σ. Σαλαμάκης (34), Κ. Μ. Κιούρης (34). ΚΑΙΡΩΝ: Μ. Η. Ρούλης (34). ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σ. Ἀναστασιάδης (34), Ἐλνῆ Π. Ἀντωνιάδου, Κλ. Ν. Μανωλάτος, Ἀλεξάνδρα Κ. Λαναρή (34), Λαυρία Κ. Λαναρή (34). ΟΔΥΣΣΟΥ: Μαρία Κλοῦβα. ΠΟΡΤ-ΣΑΪ: Ἄ. Ἰσθμὸς Δεομὸς (33), Στ. Σούκας. ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ: Α. Α. Κόης. ΣΜΥΡΝΗΣ: Π. Ν. Πανσελίδης, Θάλεια Παπαζογλου. ΧΙΟΥ: Πτ. Ασωνίδης, Μαρία Ε. Πλυνία.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εἰκόνατον ἄσπρον τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπιθεσαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ΔΗΜ. ΔΥΚΑΚΗΣ ὁ ὁποῖος καὶ ἀντιγράφη διὰ μίαν ἐπιγραφήν. Πλεονάζον λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν. Οἱ ἀποστελλόμενοι ἀνεῖν δεκαεπίτην τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστελλόμενοι πεντάτην ἀνεῖν δεκαεπίτην. (Ἰαμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρασυσυδυναμῆ μὲ 5 λεπτά ὅστε διὰ 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 5, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10. Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.) ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909 Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50. Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7 Χρυσόδετος φρ. 10. Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8 Χρυσόδετος φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἐσωτερικοῦ, Ἐξωτερικοῦ, Ἐτησίαν, Ἐξαμήνιος, Τρίμηνιος, Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον, Ἰαρυῶν τῶν 1879, Διευθυντὴς καὶ βκαοθη Νικόλαος Π. Παπαδοπούλος, Ἐν Ἀθήναις, 21 Αυγούστου 1910, Ἔτος 32ον, Ἀριθ. 38

[Ὁ παλαιὸς συνεργάτης τῆς «Διαπλάσεως» Φάκ κατεσκεύασε διὰ τὰ παιδάκια τοῦ ἓνα τέλειον κουκλόσπιτον. Ἡ κατωτέρω περιγραφή, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ δύο φωτογραφίας, μολὶς εἰμπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ κάποιαν ἰδέαν περὶ τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ ἔργου τῆς δεξιότητος, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς πατρικῆς στοργῆς. — Σ.τ.Δ.]

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΣΠΙΤΟ ΜΟΥ

Ἀγαπητῆ μου «Διάπλασις», Ὁ πατέρας μου εἶπε πρὸ ἡμερῶν, ὅτι

θὰ ἠγχαριστήσομαι νὰ ἐδημοσιεύσῃς τὴν εἰκόνα τοῦ κουκλόσπιτου μου, καὶ νὰ συνδύσῃς τὴν εἰκόνα τοῦ με ὀλίγα λόγια.

Ἦθελες νὰ τὰ γράψῃς σύ, ἤθελε νὰ τὰ γράψῃς ἐκεῖνος, ὡς παλαιὸς συνεργάτης σου, δὲν γνωρίζω ἐγὼ ὅμως ἐσκέφθην ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ εἰργάσθην διὰ τὸ περιφρῆμο αὐτὸ σπιτι, ποῦ εἶνε τὸ καμᾶρι τὸ δικόν μου καὶ τῶν κουκλῶν μου, θὰ ἦτο νὰ σοῦ περιέγραφα τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν κατασκευὴν τοῦ.

Ἦτο πανηγύρι κάθε πρωί, πρὸ ἐνάμιου ἔτος, ἅμα ξυπνούσαμεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου· καὶ ἐβλέπαμεν τὴν πρόσοδον τῆς οἰκοδομῆς. Γιατί θὰ γνωρίζῃς, ἢ θὰ ἔμαθες, ὅτι τοῦ κουκλόσπιτου αὐτοῦ καὶ σχεδιαστῆς καὶ μηχανικῆς καὶ πρωτομάστορος καὶ ἐργάτης ἦτον ὁ ἴδιος ὁ πατέρας, καὶ μόνον εἰς τὴν διακόσμησιν ὅπου ἐχρειάζετο ἰδιαιτέρως λεπτότης, ἔβαλε χέρι καὶ ἡ μητέρα ὡς βοηθὸς καὶ συνεργάτης. Ξεύρεις δά, ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔχομε περισσότερον γούστο.

Τὸ σπιτι αὐτὸ δὲν ἔγινεν οὔτε με πέτρες, οὔτε με χῶμα καὶ λάσπη· εἶνε ξύλινος σκελετὸς με τοίχους ἀπὸ καρτόνι. Τὶ περᾶζει ὅμως! εἶνε τόσο ὠραῖο, προπαντὸς ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμός του, ὥστε νὰ εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ δόξα τῶν κουκλῶν μου.

Τὸ βλέπεις πῶς εἶνε ἐξωτερικῶς μετὰ τὰ μπαλκόνια τοῦ, μετὰ τὰ παράθυρα, ποῦ ἀνοιγοκλείουσι ὅλα καὶ στυλώνονται, μετὰ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου μεγαλοπρεπῆ, μετὰ τὰ σιδηρὰ φαντώματα, μετὰ τοὺς μπρούζους τῆς, ὅλα ἐν τάξει. Καὶ περιτρέχει τὴν στέγην γείσον καλλιτεχνικὸν μετὰ κάγκελα καὶ εἰς τὸ μέσον κοντὸς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν, διότι κ' ἐγὼ ὅπως καὶ ἡ κουκλὴ μου κουκλώμεθα ὅτι εἰμεθα Ἑλληνίδες καὶ τὸ δεῖχνομεν!

Φωτογραφία Ἀγγέλου Ἀθηνεῖου Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Κουκλόσπιτου.

Σοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν εἶνε τὸ ὠραῖον, ταπετσαρισμένον με ὠραῖα χαρτιά, με μαρμαροκονία. Διὰ νὰ τὰ ἰδῆς, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σηκώσω τὴν πρόσοψιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται εἰς τὰ ἀληθινὰ σπιτία, διότι ἐκεῖ δύνασαι καὶ εἰσερθεῖσαι, ἐνῶ στὸ ἰδικόν μου... τέτοιου εἶδους ἀστέια δὲν ἐπιτρέπονται! Λοιπὸν, ἐδῶ βλέπεις, κυρία Διάπλασις, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ τὸ πανόραμα,

ἓνα σπιτι μετὰ δύο πατώματα. Ὁραία εἶσοδος μετὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴν σκάλαν τῆς, στρωμένην με χαλί βελούδιον, μετὰ τὴν κρεμάστραν χρυσοῦν με καθρέπτην, μετὰ τὰς ὠραῖας κουρτίνας, μετὰ τὸ κλουβί μετὰ τὸ καναρίνι, μετὰ τὸ μεγάλο παράθυρον εἰς τὸ βάθος μετὰ τὰς γαστρούς, χωρίζει τὸ ὅλο σπιτικὸν εἰς δύο πτέρυγας.

Εἰς τὸ κάτω πάτωμα, δεξιὰ εἶνε ἡ τραπεζαρία καὶ ἀριστερὰ τὸ μαγειρεῖον καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου ἓνα ἄλλο μικρὸν μέρος, τὸ ὅπου φαίνεται ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ ὅπου εἶναι ἔχον καὶ ὅλα τὰ σπιτία...

Τοῦ μαγειρείου δὲν τοῦ λείπει τίποτε, καὶ τὰ πλακάκια τοῦ κατωῦ, καὶ ἡ ἀγγλικὴ κουζίνα, καὶ ἡ πινακτοθήκη, καὶ ὁ νεροχύτης, καὶ ἡ ἀντλία, καὶ τὸ φανάρι τοῦ κρέατος, καὶ ὅλα.

Ἡ τραπεζαρία δὲν ἔχει ὀλην τὴν ἐπιπλωσίν τῆς, διότι δὲν ἦτον καὶ τόσο στερεὰ τὰ ἐπιπλά καὶ ἡ κουκλὴ μου ἔχον τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ὀλίγον ἀπρόσεκτες.

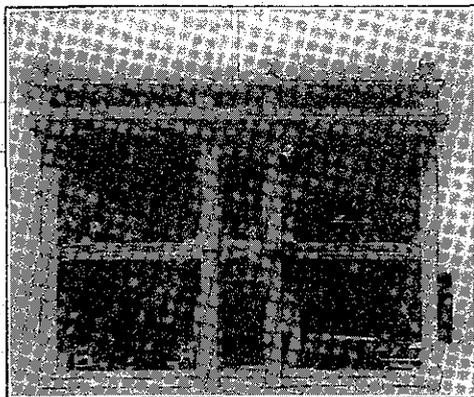
Εἰς τὸ ἐπάνω εἶνε ἡ κρεβατοκοκάμαρα καὶ τὸ σάλοιν, μετὰ ὠραῖα παραπετάσματα κόνκινα βελουδένια, μετὰ τὰς καρεγιλίτσες καπιτονέ, μετὰ τὸν καναπέ καὶ τὸ μπραγιού. Καὶ ἡ κρεβατοκοκάμαρα μετὰ τὸ ξύλινο κρεβάτι καὶ τὸ κομμὸν, καὶ τὴν ντουλάπα, καὶ τὸ λαβοράνιο, καὶ ὅλα τέλος ὅσα χρειάζεται ἡ τουαλέτα τῆς κουκλῆς μου.

Ἐκεῖνος ὅμως ποῦ εἶνε τὸ ὠραϊότερον, ποῦ κάνει ἐντύπωσιν, εἶνε ὅτι ὅλο αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα φωτίζεται δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός!

Ὁ πατέρας παρήγγειλεν ἐπιτήδεος τὰ μικρὰ αὐτὰ λαμπάκια καὶ ἔκανε τὴν ἐγκατάστασιν, ὥστε μετὰ μίαν φῆς ἀνάπτουν ταυτοχρόνως ὅλα τὰ φῶτα ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς πόλεως.

Κρίμα! αυτό το ωραιότερο δεν καλοφαινεταί εἰς τὴν φωτογραφίαν. Αὐτὸ μόνον ἄμα τὸ ἰδῆς ἀνοιχθεῖς, καὶ αὐτὸ κάνει τὲς φιλενάδες μου νὰ στέκουν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Τέτοιο εἶνε τὸ σπίτι μου καὶ σπίτι τῶν κουκλῶν μου. Δυὸ ἀπ' αὐτὲς τὲς βλέπεις πῶς καμαρώνουν μὲ τὰ γυάλινα μᾶτια των. Εἶνε ἢ πῶς μικρὸς ἢ ἄλλη,

Φωτογραφία Ἀγγέλου Ἀδερμίου.

Τὸ ἑσωτερικὸν τοῦ Κουκλόσπιτου.

ἢ μεγάλη, δὲν χωρεῖ νὰ μπῆ μέσα. Τί νὰ τῆς κάμω; ...

Δὲν ξεύρω, ἂν κατάφερα νὰ σοῦ δείξω ὅ,τι ἤθελες· ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ καμαρώσης καὶ σὺ καὶ τὰ ἀνεψάμια σου, θὰ ἦτο καλύτερα νὰ μοῦ ἐκάνετε μίαν ἐπίσκεψιν.

Μὲ πολλὰ φιλιὰ
ἢ Σπιτονοικοκυρὰ

Υ.Γ. Ἄν παρατηρήσης τίποτε ἐλαττώματα εἰς τὸ σπίτι μου, πιστεύσε ὅτι, ἀπὸ τῆς κατασκευῆς του, καμμία ἐπιδύρωσις δὲν ἔγινε καὶ ξεύρεις δὲ ὅτι τὰ σπίτια ἔχουν ἀνάγκη καὶ ἐπισκευῶν, πολὺ δὲ περισσότερο τὸ ἰδιὸν μου, ποῦ ἔπαθε καὶ μίαν μακρινὴν μετακίνησιν.

Ἡ ἰδία

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν, ΦΑΚ.

Ο ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 301.)

«Ἐγὼ ἄρχισα νὰ νηυσυχῶ, ὅτι θὰ ἔχανα τὸν ὕπνον μου, καὶ κατὰ συνέπειαν ὄλην τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Διότι ἂν δὲν κοιμηθῶ καλά, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐργασθῶ. Καὶ ἐνῶ τὰ ἔχγα μὲ τὸν ποντικόν, ποῦ δι' ὀλίγα πίτουρα μοῦ ἔκαμνε τὴν ζῆμian, καὶ νῆχόμεν ὀλοφύχως νὰ πιασθῆ διὰ νὰ ἴσυχάσωμεν, ἔξαφνα ἠκούσθη κτύπος περιεργος εἰς τὴν θύραν.

«—Κτυπᾷ τὴν πόρτα! ἀνέκραξαν τὰ κορτσιάκια μου· θέλει νὰ τοῦ ἀνοιξώμε!..

«—Σιωπή! ἤσυχα! θὰ τοῦ μωρίση τώρα τὸ τυρὶ καὶ θάλλαξῃ ἰδέα καὶ δρόμο!.

«Πραγματικῶς. Μετ' ὀλίγην ὥραν,

μέσα εἰς τὴν σιωπὴν τῆς ἀγωνιώδους ἀναμονῆς, ἠκούσαμεν τὸν μεταλλικὸν κρότον τῆς φάντας κλειομένης βιαίως: Μπράαμ!

«—Ἐπιάστηκε!

«—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε!

«Ὅλα τὰ μᾶτια ἦσαν γουρλωμένα εἰς μίαν φοικὴν ἀπεριγράπτου ἀγαλλιάσεως. Ἦτο ὁ θρίαμβος τῆς πονηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἀναβαίνει εἰς τὸν ἔβδομον οὐρανόν, ὅταν ἐπιτυγχάνῃ ἢ παγίξῃ ποῦ ἔστησεν...

«Ἐπρόξαμεν μὲ τὸ κηρίον, πρῶτα μὲ προφύλαξιν, ἔπειτα μὲ θάρρος, καὶ εἰς τὸ τέλος μὲ γέλια καὶ μὲ φωνάς: Ὁ παρείσακτος ἦτο πλέον τὸ θῆμα. Τὸ συρμάτινον κλουβὶ μὲ τὸ ἀκαίσιον μηχανήμα ἦτο γεμάτον ἀπὸ τὸν πελώριον ποντικόν. Κατάπληκτος ἀκόμη ὁ δυστυχῆς ἀπὸ τὸν κρότον ποῦ εἶχε ταράξῃ τὸ τελευταῖον τῆς ζωῆς του φαγητόν, προσεπάθει μὲ κάποιαν ἡρεμίαν νὰ εὗρῃ διέξοδον, μόλις δὲ μᾶς εἶδε νὰ πλησιάζωμεν, τὸν ἐκυριεύσεν ἢ ἀπόγνωσις καὶ τὸν ἔκαμε τρελλόν.

«Ὁ θεὸς μου ἐπῆρε τὴν φάναν καὶ τὴν ὕψωσεν ἐν θρίαμβῳ. Τὰ κορτσιάκια ἀλάλαζαν:

«—Ἄ, τὸ μασκαρᾷ!... ποῦ ἤθελε νὰ μᾶς φάῃ! καλὰ νὰ πάθῃ! καλὰ!... Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν δικαιολογίαν τῆς σκληρότητός μας πρὸς τὸ «ὄραϊον ζῶον», κατέβημεν πάλιν κάτω καὶ τὸ ἐβυθίσσαμεν, μαζί μὲ τὴν φάναν, εἰς ἓνα κουβάν μὲ βρωμόνερον.

«Ἐγὼ εἶχα προτείνῃ νὰ τὸν ἀφίσωμεν νὰ φύγῃ. Δὲν θὰ ἐπόλομυσε ποτέ πλέον νὰ ξαναγυρίσῃ εἰς ἓνα σπίτι, ὅπου εἶχεν εὐρὴ τὸσον κακὴν ὑποδοχὴν... Ἄλλὰ ποῦ νὰ μὲ ἀκούσουν οἱ ἄλλοι!... Ἡ κατάδικὴ ἦτο προαποφασισμένη καὶ οὕτως ὁ παρείσακτος, ὁ ὅποιος εἰσῆλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρον διὰ νὰ ταράξῃ τὴν νύκτα μας, εὗρε τὸν οἰκτρότερον θάνατον. Καὶ ὅμως δὲν μᾶς εἶχε φάγῃ παρὰ ὀλίγα πίτουρα, ὀλίγον τυρὶ καὶ ὀλίγον ἀγκῶνα τῆς θείας μου».

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΥΜΑΡΙ

Τ' εἶνε τὸ χορταράκι αὐτὸ εἰς ὄλον τὸν κάμπο σκορπιστὸ ποῦχει εὐωδιά καὶ χάρι; Τὸ λέν' θυμάρι.

Σὲ κάθε κάμπο καὶ βουνὸ πρᾶσινο χόρτο ταπεινὸ μοσχοβολᾷ μὲ χάρι. Τὸ λέν' θυμάρι.

Τι μυρωδιὰ παντοῦ σκορπᾷ; Μὲ τ' ἄνθη τὰ κοκκινωπά ὀλης τῆς γῆς καμάρη; Τὸ λέν' θυμάρι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΜ ΤΗΣ ΓΒΙΤΟΝΙΑΣ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου περᾶ τώρα τράμ. Τὸ ὕπ' ἀριθ. 11, ποῦ πηγαινέι ἀπὸ τὴν Κολοκυνθοῦν ἔως τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους, ἐκεῖ-ἐπάνω ὅπου ἐνώνεται μὲ τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας. Τί γῦρος, ἢ—διὰ νὰ μεταχειρι-

σῶ τὴν λέξιν τῆς Ἐταιρείας, τὴν ἐπίσημον, —τί διαδρομῆ! Καὶ μόνον μὲ δεκαπέντε λεπτά. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ τράμ δὲν ἐπιστρέφει διὰ τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, ἀλλὰ διὰ τῆς παραλλήλου ὁδοῦ Σοφοκλέους. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ σπουδαῖον ἂν, εἰς τὸν γυρισμόν, θάποθιβασθῶ ὀλίγον μακρύτερα ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ θὰ κάμω μερικὰ βήματα πεζῆ. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ὀπωρῶποτε συγκοινωνοῦμεν! Κάθε τέταρτον τῆς ὥρας ἀκούω τὴν καμπάνα τοῦ τράμ ποῦ διώχνει ἀπὸ τὴν γραμμὴν τὰ ἔμψυχα ἢ ἄψυχα ἐμπόδια, καὶ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου μου τὴν κερραῖαν ποῦ διατρέχει τὸ σύρμα καὶ «παίρνει τὸ ρεῦμα». Εἶνε ἢ γὰρ τῆς γειτονιάς μας αὕτη, καὶ ἐπειδὴ εἰμεθα ἀκόμη εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας, ἐκδηλοῦται κάπως ζωηρὰ ἀπὸ τὰ παιδιά ποῦ φωνάζουν, ἀλαλάζουν καὶ τρέχουν ἀπὸ πίσω νὰ σαρφαλώσουν... Ἄλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι προβάλλουν εἰς τὰ παράθυρα ἢ εἰς τὰς θύρας διὰ νὰ καμαρώσουν τὸ τράμ, τὸ ὁποῖον πάντα σχεδὸν ἀνέρχεται γεμάτον. Εἶνε ἢ πρόσδος, ὁ πολιτισμός, ποῦ εἰσβάλλει ὀρυζιθῶδες εἰς τὴν γειτονίαν μας, τὴν ἔως θύρα παρημελημένην. Ἡ συγκοινωνία, τακτικὴ, ταχεῖα, εὐκόλη, εὐοκνή Σπουδαῖον πρᾶγμα δι' ἀνθρώπους ποῦ ζοῦν εἰς μίαν πόλιν μεγάλην, καὶ ἔχουν ἀνάγκη νὰ πηγαινουν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ ἐξοδεύουν ὄλον των τὸν καιρὸν καὶ ὄλην των...τὴν περιουσίαν!

Μὲ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῆν τοῦ δικτύου τῶν ἠλεκτρικῶν τράμ, εἰμπορεῖτε τώρα, ὅπου καὶ ἂν κατοικήτε, νὰ ἔρχεσθε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως «ἐποχούμενοι». Ἄν ἤσθε ἀπὸ κάτω, τὸ τράμ θὰ σᾶς βγάλῃ εἰς τὴν διασταύρωσιν Εὐριπίδου-Ἀθηνᾶς. Ἄν ἤσθε ἀπὸ πάνω, θὰ σταματήσετε εἰς τὴν διασταύρωσιν Ἀθηνᾶς-Σοφοκλέους, παρὰ τὸ Βαρθάκειον. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πλέον, δὲν θὰ κουρασθῶν βέβαια τὰ ποδαράκια σας διὰ νὰ φθάσουν ὡς τὴν θύραν τῆς Διαπλάσεως... Τί εὐεργεσία διὰ τὸ καλοκαίρι ποῦ εἶνε ἤλιος, διὰ τὸν χειμῶνα ποῦ εἶνε λάσπη, καὶ διὰ πάντα ποῦ εἶνε βία καὶ κόπρασες!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τράμ, ξεύρετε, διὰ περιέργειαν, πόσοι ἐπιβάται ἀνήλθον εἰς ἑλὰ τὰ τράμ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας ἑξαμηνίας; Περί τὰ δέκα ἑκατομμύρια! Καὶ ἐπειδὴ αἱ Ἀθῆναι ἔχουν πληθυσμόν 180 περίπου χιλιάδων, αὐτὸ σημαίνει ὅτι κατὰ μέσον ὄρον, κάθε Ἀθηναῖος πηγαινέι μὲ τὸ τράμ μίαν φορὰν κάθε τρεῖς ἡμέρας. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ πηγαινουν σπανιότερα ἢ ποτέ, ἀναπληροῦνται εἰς τὴν στατιστικὴν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ πηγαινουν καθημέραν ἢ πολλάκις τῆς ἡμέρας. Καὶ ἔτσι διατηρεῖται ἡ ἀναλογία, ἢ ὅποια βεβαίως ὄλονεν θαυζάνη.

Σὰς ἀσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Σαιν-Κλοῦ ἡλθκει ὁ Τίαρκος ὡς γιδαμαξᾶς καὶ τακτικὸς ἀντιρροφὸς τοῦ μικροῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος. Οἱ καιροὶ δὲν ἔβην πολλὴ εὐτυχία. Τὸ κράτος τοῦ μεγάλου Κατακτητοῦ κλονίζεται, ἤρχισε νὰ πνῆ ὁ ἄνεμος τῆς ἤττης... Μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφον ἀπὸ μίαν ἐπιτορθεῖαν διὰ νᾶσπασθῆ τὸν υἱόν του, ὁ Ναπολεὼν ἐκπλήσσειται ποῦ τὸν βλέπει ἔξερχόμενον χωρὶς πομπήν, χωρὶς μεγάλην ἀκολουθίαν. Καὶ ἐρωτᾷ περὶ τῆς αἰτίας τὸν σταυλάρχη, ὁ ὅποιος δὲν τολμᾷ νὰποικηθῆ.

Ὁ Ναπολεὼν, καταθυμωμένος διὰ τὴν ἑλληειψιν αὐτῆν τῆς ἐθυμοτυπίας, ἐκτυποῦσε νευρικῶς μὲ τὸ μαστίγιόν του τὸ ὑπόδημά του. Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ἢ κυρία Μοντεσκιού.

— Μεγαλειότητε, εἶπε μὲ θάρρος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐξέρχεται χωρὶς ἀκολουθίαν, διότι οἱ σταῦλοι δὲν ἔχουν πλέον ἄλογα καὶ διότι ὁ οὐλαμὸς τῶν ἀνακτορικῶν φρουρῶν διελύθη.

Ὁ Ναπολεὼν ὕψωσεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἔχουν ἄλογα; ἐπανέλαθε· καὶ ἀπὸ πόσε;

— Ἀπὸ τὴν ἐκστρατεῖαν τῆς Ρωσσίας, Μεγαλειότητε.

Ὁ Τίαρκος, ὁ ὅποιος ἐστέκετο εὐθυτενῆς καὶ ἀκίνητος πλησίον τοῦ ἵππασίου, εἶδε τὸν Αὐτοκράτορα νὰ δαγκάνῃ τὰ χεῖλη του εἰς αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ποῦ τοῦ ὑπενθύμειεν ὅλας τὰς συμφορὰς τοῦ τρωμεροῦ ἐκείνου πολέμου...

Ὡς ἐκεῖ εἶχε καταντήσῃ ὁ νικητὴς τῆς Εὐρώπης! Οὕτε στρατιωτικῶς πλέον εἰς τὰ στρατεύματά του, ἀφοῦ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε διατάξῃ νὰ στρατολογήσῃν ἀδιακρίτως γέροντας καὶ παιδιὰ δεκαεξαετῆ, — οὔτε ἄλογα εἰς τοὺς σταβλοὺς του: ὅλα ἔχον μείνῃ ἐκεῖ-κάτω, εἰς τὰς στέππας τῆς Ρωσσίας!

Εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀνάμνησιν, τὸ μέτωπον τοῦ αὐτοκράτορος συνωφρῶθη· οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ ὅποιοι ἐτόξευαν ἀστραπάς, ἠμέρωσαν, καὶ, διὰ νάλλαξῃ θέμα ὀμιλίας, ἠρώτησεν εὐμενῶς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού περὶ τῆς υγείας τῆς.

Ἐπειτα, χωρὶς νὰκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς παιδαγωγοῦ, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, τὸν ἐσῆκωσεν ἀπὸ τὸ ἀλογάκι του καὶ τὸν ἐσφίξε τόσον δυνατὰ ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὥστε τὸ παιδί, ἐκπληκτον καὶ τρομαγμένον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ κάτοικοι τοῦ Σαιν-Κλοῦ εἶχον συναθροισθῆ παρὰ τὰς κηκλίδας τοῦ πάρκου καὶ ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὅποιος ἐξηκολοῦθει νὰ κρατῆ τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καμμία ζητωκραυγὴ δὲν ἠκούσθη. Τὸ πλήθος ἐκύτταζε μετὰ σεβασμοῦ, ἀλλὰ σιωπηλὸν καὶ ἤρεμον.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐφάνη παραξενευόμενος διὰ τὴν σιωπὴν αὐτῆν, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν ἦτο συνηθισμένος, καὶ, ἐνῶ κατηρῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἀμαξίαν του, ἐνόησεν ὅτι κάτι μετεβλήθη δι' αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν τῶν Γάλλων.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ πάρκον τοῦ Σαιν-Κλοῦ, πρὸ τῆς πτωχῆς καὶ ἰσχνῆς ἀκολουθίας τοῦ υἱοῦ του, ὁ Ἀήτητος ἤσθάνθη τὸν ἄνεμον τῆς ἤττης σκληρότερον παρὰ εἰς τὰς παγωμένας στέππας τῆς Ρωσσίας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
ΤΟ ΜΑΓΑΖΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙ-ΡΟΑΓΙΑΛ

Τὶ εὐμορφον, τί κομψὸν ποῦ ἦτο τὸ μαγαζάκι τῶν δαντελλῶν καὶ τῶν ἀππροροῦχων, τὸ ὅποῖον εἶχεν ἀνοιχθῆ ἢ Ζινέττα ὑπὸ τὰς ἀψίδας τοῦ Παλαί-Ροαγιαλ, πλησίον τοῦ θεάτρου Μοντωσιέ! Κατάλευκον, ἐπεδείκνυε τὴν θαυμασίαν προθηκὴν του μεταξὺ ἐνὸς ἀδαμαντοπωλείου καὶ ἐνὸς καθρεπτοπωλείου. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δαντελλῶν τῆς Βρούγης ἢ τῆς Βενετίας, εἰς πλαίσιον ἀπὸ μουσελίνας τῶν Ἰνδιῶν καὶ ἄλλα λεπτότατα ὑφάσματα, ἢ Ζινέττα, ἢ ὅποια ἦτο τώρα μίαν ὀρασιώτατη νεάνις, ἐπηγαίνορχετο, ὑπηρετοῦσα καὶ περιποιουμένη τὰς πολυπληθεῖς τῆς πελάτιδας.

Ἦτο καὶ τοῦτο ἔργον τῆς κυρίας Σαιν-Ζέν.

Ἀφοῦ ἐπέτυχε νὰποκαταστήσῃ, τόσον λαμπρὰ τὸν Τίαρκον εἰς τ' ἀνάκτορα, ἢ ἀγαθὴ δούκισσα ἐκάλεσε μίαν ἡμέραν τὴν Ζινέτταν εἰς τὸ μέγαρόν της καὶ τῆς εἶπεν: Ἐλα! τώρα ἢ σειρά σου!

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε, κυρία δούκισσα, ἀπήτησεν ἢ φίλη τοῦ Τίαρκου. Λογαριάζω νὰ εὗρω τὴν κυρὰ Σαμπῶ, ποῦ εἶνε τώρα στὸ Παρίσι, καὶ αὐτὴ βέβαια δὲν θάορηθῆ νὰ μὲ ξαναπάρῃ μαζί της. Ἐπειτα, —προσέθεσεν ὑπερηφάνως ἢ νεάνις, —ἐγὼ ξεύρω καὶ κάμνω δαντέλλες, κ' ἔτσι θὰ ζήσω.

Ἡ κυρία Σαιν-Ζέν ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν πολυθρόναν τῆς:

— Ξεῦρεῖς καὶ κάμνεις δαντέλλες, ἀνέκραξε, καὶ δὲν τὸ λές; Ἀλλὰ τότε ἢ δουλεῖα σου ἔγινε! Ὁ νοικιάσῃς ἀμέσως ἓνα μαγαζὶ σὲ καλὴν θέσιν, κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σοῦ στείλω πελάτας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὄλας τὰς κυρίας τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ Λεφέμπρ!

— Ναι, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ μαγαζὶ χρειάζονται λεπτά, ἀντέταξε μὲ συστολὴν ἢ Ζινέττα, καὶ αὐτὰ ποῦ ἔχομε φυλάξῃ, δὲν φθάνουν.

Ἡ στραταρχίνα δὲν τὴν ἄφισε νὰ ἐξακολουθῆσῃ.

— Ἀνόητη ποῦ εἶσαι! τῆς εἶπεν. Δὲν ἔνοησες λοιπὸν ὅτι ὅταν σοῦ μιλήω γιὰ μαγαζὶ, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σοῦ τὸ κάμω; Ἀπὸ λεπτά, δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἄλλο τί-

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δαντελλῶν τῆς Βρούγης ἢ τῆς Βενετίας... (Σελ. 311, στ. δ'.)

ποτα! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς ἔδωσεν ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν τίτλον μὲ εἰσὸδημα ἐκατὸν εἰκοσι χιλιάδων τὸ χρῶνον, ὅλα μου τὰ συρτάρια ἔχω φουσέια ἀπὸ χρυσαφι. Εἶνε πολὺ ὀχληρὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς τόσα λεπτά· γι' αὐτὸ θὰ μοῦ κάμῃς χάρι ἂν δεχθῆς νὰ σοῦ προκαταβάλω ὅσα θὰ σοῦ χρειασθῶν.

Ἡ Ζινέττα δὲν ἐκρατήθη πλέον ἀλλ' ἐξρίφη εἰς τὸν λαίμῳ τῆς δουκίσσης καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ ὄλην τῆς τὴν καρδίαν. Τὸ κίνημα τοῦτο, ἂν καὶ ἐναντίον πάσης ἐθιμοτυπίας, δὲν ἐξέπληξε διόλου τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν' ἀπεναντίας τὸ εὖρε φυσικῶτα.

— Λοιπὸν, σύμφωνοι; ἠρώτησε δέχεται;

— Πολὺ εὐχαριστως, κυρία δούκισσα καὶ μὲ μεγάλη εὐγνωμοσύνη, ἀπήντησεν ἡ Ζινέττα.

— Μπᾶ! καὶ γιατί εὐγνωμοσύνη; ὑπέλαβεν ἡ δούκισσα κάμνω μαζί σου μιὰ καλὴ δουλειά, γιατί εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ χάσω τὰ λεπτά μου μὲ τὸ μαγαζὶ σου, ἀλλ' ἀπεναντίας θὰ κερδίσω.

Αἱ προρρήσεις τῆς στραταρχίνας τώρα ἐπραγματοποιούντο. Δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ διὰ νὰ γίνῃ τῆς μόδας ἓνα μαγαζὶ εἰς τὸ Παρίσι. Παντοῦ, εἰς τὴν αὐλήν, εἰς τὸ σαλόνι τῆς, εἰς τὸν περίπατον, ἡ κυρία Σάν-Ζέν ὠμιλοῦσε περὶ τῆς ὠραίας Ζινέττας μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ποῦ ἐπωλοῦσε τὸσον εὐμορφα πράγματα εἰς τὸ Παλαιὸ Ροαγιαλ. Τ' ἀμάξια τῆς ἀριστοκρατίας ἐσταματοῦσαν ἀπέξω καθημερινῶς.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ἠρώτων οἱ διαβάται.

— Καινούργιο μαγαζὶ' ἄς μποῦμε!

Οὕτως ἡ Ζινέττα ἀπέκτησεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν καλλιτέραν πελάτειαν. Ἡ κυρία-Σαμπῶ, τὴν ὁποίαν εἶχε προσλάβῃ ὡς ταμίαν, εἰσέπραττε καθ' ἡμέραν πρὸς τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀμύθητα εἰς τὴν πρῶν καντινιέραν.

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν ἐπήγαγε σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα νὰ περάσῃ μιαν ὥραν εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς προστατευομένης τῆς κ' ἐνῶ ἡ Ζινέττα περιεποιεῖτο τὰς πελάτιδας, ἡ στραταρχίνα συνωμίλει εὐχαριστως μὲ τὴν κυρία-Σαμπῶ, τὴν ὁποίαν εἶχε συμπιθῆσιν πολὺ ἀφότου ἔμαθε ὅτι καὶ αὐτὴ ἐκερνοῦσεν ἀλλοτε στρατιώτας.

Τὸ ὄνειρον τῆς κυρίας Σάν-Ζέν ἦτο νὰ φέρῃ εἰς τὸ μαγαζὶ τῆς προστατευομένης τῆς καὶ τὴν Αὐτοκράτειραν. Ἀλλ' ἡ Μαρία-Λουίζα εἶχε μείνῃ κατὰ βάθος Αὐστριακὴ καὶ ἐπρομηθεύετο τὰσπύρρουχα τῆς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν Βιέννην.

— Ἀχ! ἐστέναζεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν' ἂν ἦτο ἀκόμη ἡ καυμένη μου ἡ Ἰωσήφίνα. Ἐκείνη μάλιστα! ἐγνώριζε τὸ καλὸ πρᾶγμα καὶ δὲν ἐλυπεῖτο λεπτά. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες θάκαμνε περιουσία μ' αὐτὴ ἡ Ζινέττα... Ἀλλ' ἄς μὴ μιλιῶ πιά γι' αὐτά, γιατί μπορεῖ νὰ πῶ κακὸ γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα. Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ

εἶνε σὰν τὴ σημαία... ἱερός! Ἀλήθεια, κυρία-Σαμπῶ;

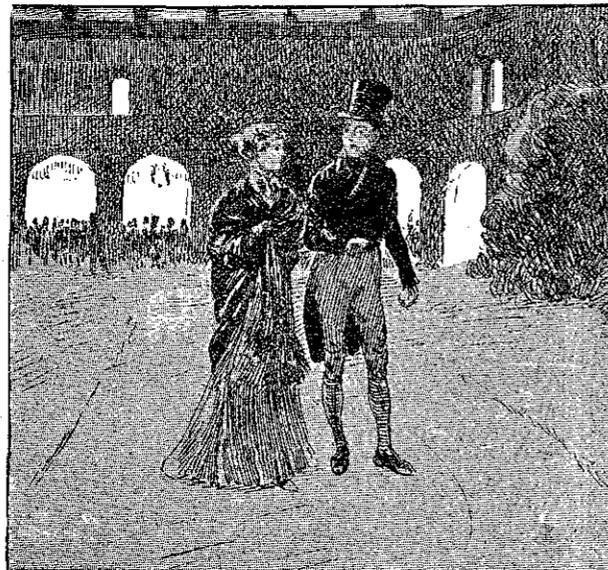
— Ἀλήθεια, κυρία δούκισσα, ἀπεκρίνετο ἡ κυρία-Σαμπῶ, σασιμένη ἀπὸ τοὺς λογαριασμούς τῆς, τοὺς ὁποίους ἔκαμνε μὲ πολλὴν δυσκολίαν, διότι ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε λογαριάσει μὲ τὸσον μεγάλους ἀριθμούς...

Τί σιέπεται τώρα ὁ Τιάρκος

Ἡ Ζινέττα, μὲ τὸ μαγαζάκι τῆς, θὰ ἦτο ἡ εὐτυχεστέρα τοῦ κόσμου, ἂν ἤμποροῦσε νὰ βλέπῃ συχνότερα τὸν φίλον τῆς Τιάρκου.

Ἀλλ' εἶδομεν, ὅτι ἀφ' ὅτου εἶχε προβιβασθῆ εἰς σύντροφον τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, σπανίως τῷ ἐδίδετο ἄδεια νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἐκτὸς τούτου, ὅσον ὁ Αὐτοκράτωρ

«Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐκλείων τὸ μαγαζὶ...» (Σελ. 312, στ. γ')

ἔλειπεν εἰς ἐστρατείας, ἡ κυρία Μοντασκίου παρέτεινε τὴν διαμονὴν τοῦ μαθητοῦ τῆς εἰς τὸ Μεντόν ἢ εἰς τὸ Σαιν-Κλόυ. Αἱ δὲ κακαὶ εἰδήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐφθασαν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν ἢ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ἠγάγκαζον τὴν παιδαγωγὸν νὰ πομακρύνῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τὸν υἱὸν τοῦ Αὐτοκράτορος...

Ὅσακις ἤμποροῦσε νὰ ξεφεύγῃ, ὁ Τιάρκος ἐτρέχεν εἰς τὸ κομψὸν μαγαζάκι τοῦ Παλαιὸ-Ροαγιαλ. Ἐκλήθητο εἰς μιαν ἄκραν κ' ἐκύτταζε τὴν φίλην τοῦ ἔργαζομένου.

Αἱ ὠραῖα πελάτιδες τῆς ἐκύτταζαν μὲ περιέργειαν τὸν ἐρηθὸν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος, μολονότι ἐφοροῦσε στολὴν αὐλικῶ ἀπολούθου, ἐφαίνετο τὸσον κατηφῆς καὶ μελαγχολικός. Διότι, πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν: ὁ Τιάρκος δὲν ἦτο εὐτυχῆς. Ἄν κ' ἐξοῦσε τώρα εἰς ἓν αὐτοκρατορικὸν παλάτι, εἶχε μείνῃ κατὰ βάθος ὁ ἄλλοτε βοημὸς, καὶ τοιοῦτος θὰ ἦτο πάντοτε. Τὸ

βράδυ, ἀφοῦ ἐκλείων τὸ μαγαζὶ, ἐπεριπατοῦσε μὲ τὴν Ζινέτταν εἰς τὸν κήπον τοῦ Παλαιὸ-Ροαγιαλ κ' ἐκεῖ τῆς ἀνοίγε τὴν καρδίαν του.

— Ἀχ, Ζινέττα, τῆς ἔλεγε, καὶ μέσα στὰ χρυσαῖα παλάτια, καὶ πίσω ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου, αἰσθάνομαι τὴν ἰδιοθλίψιν, τὴν ἴδια μελαγχολία ποῦ αἰσθάνομαι καὶ ὅταν ἤμουν κλεισμένος μέσα στοὺς ψηλοὺς τοίχους τοῦ Λυκείου. Μοῦ λείπει ἡ ἐλευθερία ἐκείνη ποῦ εἶχα ἀπὸ μικρὸς. Ἀχ, πῶς ποθῶ τὴν πρώτην μας ζωὴ!.. Εἶμαι φύσει ἐλεύθερος, βοημὸς, καὶ φορῶ μὲ ἀηδία αὐτὴ τὴ στολὴν τοῦ ὑπηρετοῦ. Χίλιες φορές προτιμώτερα τὰ κουρέλια ποῦ φοροῦσα ἄλλοτε, ἀπὸ τὰ γαλόνια ποῦ στολιζόουν τὰ μανίγια μου καὶ τὸ στῆθός μου. Ἄν μποροῦσα τούλαχιστον νὰ γίνω στρατιώτης, νὰ διακινδυνεύω τὴ ζωὴ μου στὰ πεδία τῶν μαχῶν ἔπως τὸ κάμνουν ὅλοι, ὅπως τὸ ἔκαμα κ' ἐγὼ ὅταν ἤμουν μικρὸς!... Καὶ τώρα ποῦ εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν, σχεδὸν ἄνδρας, κατήχησα νὰ ὑπακούω μιὰ γυναίκα καὶ νὰ παίζω μ' ἓνα παιδάκι τριῶν χρονῶν!

Ἡ νεάνις προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον τῆς διὰ τῆς λογικῆς. Τῷ ἔλεγε πόσον ἦσαν τυχεροὶ ποῦ ἤμποροῦσαν νὰ ἐξασφαλίσουν ὠραιότατα τὸ μέλλον των, χάρις εἰς τὴν προστασίαν τῆς στραταρχίνας. Ἐπρεπε νὰ σκέπτεται σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴν παρασύρεται ἀπὸ ἰδέας τρελλὰς...

Ὁ Τιάρκος, φιλοτιμούμενος ἀπὸ τὰς παραινέσεις τῆς Ζινέττας, προσεπάθει νὰ ὑπερникᾷ τὴν μελαγχολίαν του. Ἀλλὰ μεθ' ἐκάστην ἐπίσκεψιν, ἄφινε μὲ ὁλονὴν μεγαλητέραν λύπην τὸ λευκὸ μαγαζάκι τῆς φίλης του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς λαμπρότητας τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ φορέσῃ τὴν χρυσοῦν ἄλυσιν τῆς δουλείας του.

Μῆνες καὶ μῆνες παρήλθον οὕτω, μῆνες φοβεροὶ, τῶν ὁποίων κάθε ἡμέρα ἐσημειοῦτο διὰ μεγάλων μαχῶν, δι' ἀνωφελῶν νικῶν, δι' ἄθλων ὑπερανθρώπων, τὰ ὁποῖα ὅλα κατέληξαν εἰς τὴν πανωλεθρίαν τοῦ ἔτους 1814.

Ὁ ἀστὴρ τοῦ Ναπολέοντος, τὸσον λαμπρὸς ὡς τώρα, ὠχρία ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ κόσμου. Μετὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐστρατείας κατὰ τῆς Ρωσίας, ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχεν ἐπαναφέρει εἰς Γερμανίαν τὰ οἰκτρά τῶν στρατιῶν του λείψανα. Αἱ νίκαι τοῦ Λούπτεν, τοῦ Μπάουτσεν, τῆς Δρέσδης, δὲν εἶχον κατορθώσῃ νὰ θραύσουν τὸν σιδηροῦν κύκλον, ὁ ὁποῖος τὸν περιέζωνεν ὀλονὴν στενότερα.

Ἀνησυχαστικαὶ φῆμαι ἤρχισαν νὰ διασπείρονται, τῶν ὁποίων ἡ ἠχώ ἐφθανε μέχρι τοῦ μικροῦ βοημοῦ. Ὁ Βαντάμ ἐνίκηθη εἰς τὸ Κούλμ, ὁ Οὐδινὸς εἰς τὸ Γκρός-Μπαϊρεν, ὁ Νεύ εἰς τὸ Δέννεβιτς.

Ἐπειτα ἤλθεν ὁ κεραυνὸς τῆς Λαίφιας. Ὁ Ναπολέων, μετὰ τριήμερον ἥρωϊκὸν ἀγῶνα, συνετρίβη. Ἡ Γαλλία θὰ ἐγνώριζε τώρα καὶ αὐτὴ τὴν φρίκην τῆς εἰσβολῆς.

Διὰ νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐκ τριακοσίων ἐξήντα χιλιάδων στρατὸν τῶν συμμάχων

ὁ ὁποῖος ἐπήρχετο κατὰ τῶν Παρισίων, ἡ ἐξηνητημένη Γαλλία δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα εἰμὴ μόνον ἐξήντα χιλιάδας στρατιώτας — καὶ τί στρατιώτας! γέροντας καὶ παιδιά δεκαεξαετῆ!

Ὡς νὰ μὴ ἤρχον αὐτά, ἐκατὸν ἐξήντα χιλιάδας Ἀγγλο-ισπανῶν, ὑπὸ τὸν Οὐέλλιγκτων, εἶχον διέλθῃ ἤδη τὰ Πυρρηναῖα.

Ὁ Ναπολέων ἠγωνίζετο ἀκόμη μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ποτὲ δὲν ἐδεί-

χθη τὸσον μέγας, τὸσον μεγαλοφυῆς, ὅσον εἰς τὸν ἀπελπιν αὐτὸν ἀγῶνα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους. Ἀλλ' ἦτο ἀργά. Τὸ γόητρον εἶχε διαλυθῆ, ἡ χώρα ὀλόκληρος ἦτο ἐξηνητημένη. Εἶχε βαρυνθῆ πλέον τοὺς πολέμους, εἶχε βαρυνθῆ αὐτὸν τὸν Ναπολέοντα.

Εἰς τὸ Παρίσι δὲν ὠμιλοῦσαν εἰμὴ περὶ παλινρθώσεως καὶ ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος στολή

Εἶνε ἡ στολὴ τῶν μαθητῶν ἐν ὅς σχολεῖον τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον λέγεται «Blue Coat School». Οἱ «Blue Coat's Boys», δηλαδή οἱ Κυανοφόροι, καθὼς λέγονται οἱ μαθηταὶ του, ὄρραφοὶ ὅλοι, φοροῦν μακρὸν ἔνδυμα ὡς ράσον, κυανοῦ χρώματος, μὲ λευκὸν ἐπιστήθιον καὶ μὲ μεγάλη κομβία, ζώνην δερματίνην καὶ περικνημίδας κτρινας ἀνοικτάς. Εἰς τὸ κεφάλι... τίποτε: ἐξέρχονται ἐντελῶς ἀσκεπεῖς.

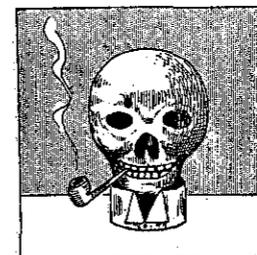
Τὸ Σχολεῖον αὐτὸ εἶνε λαϊκὸν καὶ προτεσταντικόν. Ἰδρύθη τὸν 15' αἰῶνα καὶ ἀπὸ τότε χρονολογεῖται τὸ σχέδιον τῆς στολῆς τῶν μαθητῶν του, τὸ ὁποῖον δὲν μετεβλήθη ἕως σήμερον σχεδὸν διόλου!

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Κυττάξατε αὐτὴν τὴν στιγμιότυπον φωτογραφίαν (ἐνσταντανέ). Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ σᾶς φανῆ ὅτι ὁ ἵππεὺς φεύγει, ἀπομακρύνεται. Ἄν κυττάξατε ὅμως καλλιτέρα, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἀπεναντίας ἐρχεται, πλησιάζει. Δὲν εἶνε πολὺ περίεργον;

Ρεκλάμα καπνοπωλείου

Εἰς τὴν προθήκην ἐνὸς καπνοπωλείου τοῦ Λονδίνου, ἐλκύει τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν αὐτὸ τὸ κράνιον, τὸ ὁποῖον καπνίζει πῖπαν.

Ἡ πῖπια ὅμως εἶνε ἐφωδιασμένη μ' ἓνα μακρὸν σωλήνα (μαρκοῦτσι), ὁ ὁποῖος εἴθαι μὲχρι τοῦ καπνεπώλου. Καθήμενος λοιπὸν αὐτὸς εἰς τὸ παγκάρι του, τραβᾷ κάπου-κάπου, καὶ ἔτσι φαίνεται ὅτι τὸ κράνιον καπνίζει ἀληθινά!

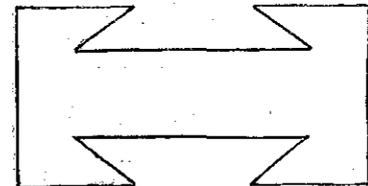
Παίγνιον

Χαράξατε μὲ κιμωλίαν ἐπὶ τοῦ πατώματος μιαν γραμμὴν, τοποθετήσατε ἐπ' αὐτῆς τὴν κιμωλίαν (ἢ ὅ,τι ἄλλο) καὶ σταθῆτε ὀρθοὶ μὲ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν σας ἐπὶ τῆς γραμμῆς. Πρόκειται νὰ σᾶς φέτε, νὰ πάρετε τὴν κιμωλίαν, περνώντας τὸ δεξιὸ σας χερὶ ὀπίσω ἀπὸ τὸ δεξιὸ σας πόδι, — καθὼς δείχνει ἡ εἰκὼν, — καὶ νὰ τὴν τοποθετήσατε ὅσω τὸ δυνατόν πλέον ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν γραμμὴν. Ὅποιος τὴν τοποθετήσῃ μακρύτερα, κερδίζει.

Πρόβλημα

Ἐσάλη ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Πορτοῦλη.

Αὐτὸ τὸ σχῆμα νὰ διαιρεθῆ εἰς ἔξι ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

Ἀθήσεις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορεῖ νὰ σπελῆ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Προβλήματος εἰς τὸ παγκάρι του, τραβᾷ κάπου-κάπου, καὶ ἔτσι φαίνεται ὅτι τὸ κράνιον καπνίζει ἀληθινά!

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 36ου φυλλαδίου

Παριστώμεν τὰς ἀγελάδας μὲ ἀριθμὸς ἀπὸ τὸ 1—40. Ὁ ἀριθμὸς καθὲ ἀγελάδος εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκάδων τοῦ γάλακτος ποῦ δίδει. Ἐκαστος τῶν 5 ἀδελφῶν θὰ λάβῃ ὅστω ἀγελάδας, ἀλλ' ἰδοὺ ποῖται ἐξ αὐτῶν ὁποσπεύουσιν ἕκαστον μερίδιον, ὅστε νὰ δίδουν ὅλα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐκάδων, ἦτοι 164:

1	2	3	4	5
10	9	8	7	6
11	12	13	14	15
20	19	18	17	16
21	22	23	24	25
30	29	28	27	26
31	32	33	34	35
40	39	38	37	36
164	164	164	164	164

